

Arrest

nr. 226 794 van 27 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 mei 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 mei 2019 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : J. A.-K. (..)

voornaam : H. R. (..)

geboortedatum : 20.01.1974

geboorteplaats : Bagdad

nationaliteit : Irak

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07.05.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 07.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.02.2019 (13oeties) dat hem betekend werd op 02.04.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

acht jaar

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

x Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Op 21.12.2009 werd door de Correctionele Rechtbank te Aarlen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf 5 jaren met uitstel 5 jaren voor 1/5e wegens deelname aan activiteiten van mensensmokkel.

Op 31.01.2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens poging tot afpersing met geweld en bij nacht, vernieling van roerende eigendommen met geweld gepleegd in bende en afzetterij. Deze veroordeling werd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 19.06.2014 bevestigd. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank blijkt dat betrokkene samen met twee andere personen de uitbaatster van een café met een mes bedreigde en er vernielingen aanbracht. De rechter was van oordeel dat de criminele feiten, die als ernstig gekwalificeerd werden, getuigen van een gebrek aan respect voor de eigendomsrechten en de fysische en psychische integriteit van anderen. In het arrest van het Hof van Beroep werd gesteld dat de door betrokkene gepleegde criminele feiten getuigen van een onbeheerste agressie die bijdragen tot een algeheel onveiligheidsgevoel. Derhalve dienen we te concluderen dat betrokkenes persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen

Betrokkene werd gehoord op 07.05.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde in België geen duurzame relatie, familie of kinderen te hebben. Hij verklaarde ook dat zijn moeder, broer en zussen nog in Irak wonen. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 07.05.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Irak omdat hij er problemen heeft en omwille van de oorlogssituatie aldaar. Op 04.10.2016 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken omwille van de zware definitieve veroordelingen van betrokkene, op basis van artikel 49/2, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, een verzoek tot intrekking van betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de geldigheid van zijn subsidiaire beschermingsstatus, werd betrokkene door het CGVS op 14/12/2016 gehoord, teneinde hem de mogelijkheid te bieden elementen voor het eventuele behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen. Op 31.01.2017 besliste het CGVS betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan hij op 01.02.2017 in kennis werd gebracht. Bovendien oordeelde het CGVS dat betrokkene mag worden teruggeleid naar Bagdad en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Op 02.03.2017 diende betrokkene een

schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 30.01.2019 bevestigde de RVV de intrekking van betrokkene's subsidiaire beschermingsstatus, waardoor deze beslissing definitief geworden is. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene in geval van terugkeer naar Irak geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Krachtens 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd op 25.02.2019 een einde gemaakt aan betrokkene's verblijf. Deze beslissing (13 octies werd per aangetekend schrijven op 02.04.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel.

Betrokkene werd gehoord op 07.05.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en brengt naast rugproblemen, geen ernstige elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. Artikel 1 van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt: “8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”. Bijgevolg blijkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod, dit is de termijn gedurende dewelke de toegang tot het verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten wordt verboden, een onlosmakelijk onderdeel uitmaakt van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Er kan geen inreisverbod worden opgelegd zonder de geldingstermijn ervan te preciseren.

2. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geeft vooreerst aan dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: “1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: “1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden”, conform artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziet ten slotte dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de wetgeving is derhalve een gradatie voorzien inzake de duurtijd van een inreisverbod:

- Categorie 1: een duurtijd van maximaal drie jaar;
- Categorie 2: een duurtijd van maximaal vijf jaar;
- Categorie 3: een duurtijd van meer dan vijf jaar.

3. De gemachtigde maakt in casu toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet (de "derde categorie"), waarbij een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd (dit betreft een discretionaire bevoegdheid).

De gemachtigde beslist in casu zelfs tot het opleggen van een duurtijd van acht jaar (drie jaar boven de termijn van vijf jaar). Gelet op bovenvermelde categorieën en de voorziene duurtijd van het inreisverbod, vormt dit een zeer langdurige periode waarvoor het inreisverbod geldt.

De formele motivering, waarbij wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde opteert voor een dermate langdurige periode voor de geldig van het inreisverbod, dient derhalve evenredig te zijn met de duurtijd van inreisverbod. Een afdoende motivering veronderstelt een uitgebreide motivering waarom de gemachtigde zijn discretionaire bevoegdheid aanwendt om een uiterst belastende beslissing op te leggen in hoofde van verzoeker tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (zie verder hieronder).

Daarentegen blijkt de formele motivering in de bestreden beslissing, ter verantwoording van de precieze duurtijd van het inreisverbod van acht jaar, uitermate beperkt. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing enkel:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Deze motivering maakt het voor verzoeker echt onbegrijpelijk waarom de gemachtigde precies opteert voor een duurtijd van acht jaar en waarom deze duurtijd "proportioneel" zou zijn.

Waarom kon de gemachtigde niet volstaan met een inreisverbod met een lagere duurtijd (bv. 6 jaar of 7 jaar indien de gemachtigde toepassing maakt van de "derde categorie" om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen)? Waarom zou een dergelijke beperkte duurtijd niet "proportioneel" zijn geweest en waarom is dit wel het geval voor de duurtijd van acht jaar indien verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde?

Verzoeker merkt immers op dat indien verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde, de duurtijd van het inreisverbod kan worden bepaald van meer dan vijf jaar (hetgeen een specificering vereist van de precieze duurtijd).

De gemachtigde motiveert zijn beslissing niet afdoende op dit punt, terwijl verzoeker net een bijzonder belastende beslissing krijgt opgelegd (met name de categorie van meer dan vijf jaar met zelfs een duurtijd van acht jaar). Dat verzoeker een inreisverbod verkreeg van acht jaar vereist net een (veel) strengere en dus uitgebreidere motiveringsverplichting.

De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient in casu dan ook extensief te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar, berust.

Hierdoor schendt verweerder de formele motiveringsverplichting.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet nagaan waarom de duurtijd van acht jaar "proportioneel" zou zijn en een duurtijd die minder lang is niet "proportioneel" zou zijn.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, terwijl in casu een inreisverbod van maar liefst acht jaar wordt opgelegd.

Een schending dient hierom te worden vastgesteld van artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod ontvangt, met name omdat verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. De verwerende partij wijst terzake op de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Tevens oordeelt de verwerende partij dat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verwerende partij wijst terzake op de toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en motiveert waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van acht jaar.

Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij op 21 december 2009 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Aarlen tot een gevangenisstraf van vijf jaar met uitstel vijf jaar voor een vijfde wegens deelname aan activiteiten van mensensmokkel. Verder wordt gemotiveerd dat verzoekende partij ook veroordeeld werd op 31 januari 2014 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van vijftien maanden wegens poging tot afpersing met geweld en bij nacht, vernieling van roerende eigendommen met geweld gepleegd in bende en afzetterij. Op 19 juni 2014 werd deze veroordeling door het Hof van Beroep van Antwerpen bevestigd. De verwerende partij motiveert verder als volgt: *“Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank blijkt dat betrokkene samen met twee andere personen de uitbaatster van een café met een mes bedreigde en er vernielingen aanbracht. De rechter was van oordeel dat de criminele feiten, die als ernstig gekwalificeerd werden, getuigen van een gebrek aan respect voor de eigendomsrechten en de fysische en psychische integriteit van anderen. In het arrest van het Hof van Beroep werd gesteld dat de door betrokkene gepleegde criminele feiten getuigen van een onbeheerste agressie die bijdragen tot een algeheel onveiligheidsgevoel. Derhalve dienen we te concluderen dat betrokkenes persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.”*

De verwerende partij wijst er verder op dat uit het gehoor van verzoekende partij op 7 mei 2019 blijkt dat verzoekende partij geen duurzame relatie, familie of kinderen heeft in België en er dus geen schending van artikel 8 EVRM kan aangenomen worden. Wat betreft het bezwaar tegen terugkeer naar Irak omwille van de oorlogssituatie aldaar wijst de verwerende partij er verder op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2017 besliste de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken waarbij hij oordeelde dat verzoekende partij mag worden teruggeleid naar Bagdad en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het beroep hier tegen werd verworpen. Verder stelt de verwerende partij dat het verblijf van verzoekende partij beëindigd werd met bevel om het grondgebied te verlaten doch dat verzoekende partij hier geen gevolg aan heeft gegeven.

Tenslotte stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij naast rugproblemen geen ernstige elementen aantoonde die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar Irak: *“Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”*

De verwerende partij concludeert: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”*

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke grond geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds gemotiveerd waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor acht jaar als proportioneel kan worden beschouwd.

Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht. Haar betoog dat de motivering ter verantwoording van de precieze duurtijd van het inreisverbod van acht jaar uitermate beperkt is tot de conclusie: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de*

openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.” is geenszins ernstig en gaat uit van een onvolledige lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Immers, algehele lezing leert dat de verwerende partij verwijst naar de door de verzoekende partij opgelopen veroordelingen, de strafmaat, alsook de gevolgtrekkingen die naar aanleiding van de gepleegde feiten omtrent het gedrag van verzoekende partij kunnen gemaakt worden. Zo stelt de verwerende partij vast: *“Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank blijkt dat betrokkene samen met twee andere personen de uitbaatster van een café met een mes bedreigde en er vernielingen aanbracht. De rechter was van oordeel dat de criminele feiten, die als ernstig gekwalificeerd werden, getuigen van een gebrek aan respect voor de eigendomsrechten en de fysieke en psychische integriteit van anderen. In het arrest van het Hof van Beroep werd gesteld dat de door betrokkene gepleegde criminele feiten getuigen van een onbeheerste agressie die bijdragen tot een algeheel onveiligheidsgevoel. Derhalve dienen we te concluderen dat betrokkene persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.”*

Verder heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken, zoals het gebrek aan een gezinsleven in België en het feit dat er geen bezwaren bestaan op enerlei vlak tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Het is het geheel van alle relevante factoren, met name de ernst van de gepleegde feiten, de volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid van verzoekende partij, het gegeven dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer maar verzoekende partij desondanks persisteert in illegaal verblijf, die doen besluiten dat: *“Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”*

Verder wijst de Raad erop dat de formele motiveringsplicht geenszins inhoudt dat de verwerende partij moet motiveren waarom zij geen lagere duurtijd kiest.

Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van de formele motiveringsplicht aan. Evenmin maakt zij, gelet op de bespreking hoger en nu haar uiteenzetting inzake artikel 74/11 van de vreemdelingenwet eensluidend is met haar uiteenzetting inzake de formele motiveringsplicht, een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 EN 11 TERUGKEERRICHTLIJN
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. In een tweede middel formuleert verzoeker onderstaande kritiek op de bestreden beslissing, zonder evenwel de exacte motieven te kennen die de gemachtigde heeft gehanteerd bij het opleggen van een inreisverbod met de specifieke duurtijd van acht jaar (gelet op de miskennis van de formele motiveringsverplichting; zie het eerste middel).

2. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: *“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.*

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: *“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.*

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: *“2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De*

duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker merkt op dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip “gevaar voor de openbare orde” in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen “openbare orde” en “openbare veiligheid” op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C- 601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de gemachtigde, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46). Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde.

In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel: “Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.”

Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

3. Uit de bestreden beslissing moet blijken waarom de gemachtigde meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een vonnis van de correctionele rechtbank te Aarlen van 21 december 2009 en een vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 31

januari 2014 (hetgeen werd bevestigd door het hof van beroep te Antwerpen op 19 juni 2014) waarbij verzoeker werd veroordeeld.

Op basis hiervan stelt de gemachtigde dat “derhalve dienen we te concluderen dat betrokkenes persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen” (stuk 1, pagina 1-2). De gemachtigde concludeert dus tot een “voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid”, “waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen”.

De vraag stelt zich derhalve op de gemachtigde hiermee een beslissing heeft genomen die in overeenstemming is met bovenvermelde principes, zoals onder meer uiteengezet in de rechtspraak van het Hof van Justitie en zoals blijkt uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

4. De verzoekende partij merkt vooreerst op dat artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: “De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”. Derhalve is de expliciete wettelijke voorwaarde om te besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar dat verzoeker “een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”. Dit is een expliciete wettelijke vereiste die dient te worden vastgesteld door de gemachtigde.

De gemachtigde stelt daarentegen vast dat er sprake is van een “voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid”, “waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen”.

Dat het niet uit te sluiten zou zijn dat verzoeker “dergelijk gedrag in te toekomst zal herhalen” is niet gelijk te stellen met de wettelijke vereiste dat er sprake moet zijn van “een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

De gemachtigde stelt nergens vast dat aan deze wettelijke vereiste, conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, zou zijn voldaan.

De gemachtigde schendt hierdoor artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

5. In navolging van het bovenstaande, stelt zich de vraag of de gemachtigde een voldoende individueel onderzoek heeft gevoerd en het evenredigheidsbeginsel heeft gerespecteerd, rekening houdende met onder meer de aard en de ernst van dat feiten en het tijdsverloop sinds de feiten werden gepleegd.

Verzoeker bepleit, aan de hand van onderstaande elementen, dat dit niet het geval is.

6. De gerechtelijke uitspraken waarop de gemachtigde zich baseert zijn geruime tijd geleden genomen, op basis van feiten die reeds eerder zijn vastgesteld dan, in het laatste geval, 2014. Verzoeker betwist niet dat hij fouten heeft gemaakt in zijn leven. Hij is echter de afgelopen jaren (meer dan vijf jaar) niet meer betrokken geweest bij een strafrechtelijke zaak. Hij heeft zijn leven omgegooid en gebroken met zijn vorige leven, waardoor hij niet meer in aanraking kwam met justitie. De verstreken tijdsperiode bewijst dit.

De datum waarop de feiten zich hebben voorgedaan, die hebben geresulteerd in het vonnis van 2009 en 2014, werden door de verwerende partij dan ook niet nagegaan. Er wordt evenmin rekening gehouden met de verstreken tijdsperiode sindsdien.

Nochtans is het vereist dat verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (7 mei 2019) een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Het is derhalve onzorgvuldig en kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoeker actueel een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou uitmaken voor een fundamenteel belang van de samenleving zonder rekening te houden met bovenvermelde elementen.

Uit deze omstandigheden, kan daarom niet geconcludeerd worden dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt, laat staan in de mate dat een termijn voor het inreisverbod moet worden opgelegd van acht jaar.

7. De verzoekende partij moet verder vaststellen dat de tijdsperiode, waarbinnen de strafbare feiten zich hebben afgespeeld en de verstreken tijd sindsdien, zelfs niet betrokken werden door de gemachtigde in zijn oordeel.

Hieruit blijkt tevens dat het vereiste individueel onderzoek door de gemachtigde niet op een afdoende manier werd gevoerd.

Indien de gemachtigde bovendien van oordeel is dat, ondanks de verstreken tijdsperiode, verzoeker een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde zou vormen, dient de verwerende partij aan te geven waarom - gelet op dit relevant element - dit aanleiding geeft tot het opleggen van een inreisverbod met een duurtijd van acht jaar met in achtneming van het evenredigheidsbeginsel. De beoordeling hiervan ligt echter finaal bij het bestuur, terwijl het niet aan de Raad is om in de plaats van het bestuur te oordelen.

Uit deze omstandigheden, kan daarom niet geconcludeerd worden dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt waardoor het verantwoord is naar recht tot het opleggen van een inreisverbod met een duurtijd van acht jaar.

8. De gemachtigde is ertoe gehouden om in zijn individueel onderzoek alle relevante gegevens te betrekken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie stelde onder meer in de punten 50 en 57 van het arrest C-554/13 van 11 juni 2015 dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat.

Indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat de lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het begrip "gevaar voor de openbare orde" veronderstelt dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip "gevaar voor de openbare orde" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Door de gemachtigde werden deze principes geschonden, gelet op hetgeen hierboven wordt uiteengezet.

Door de gemachtigde wordt, zo blijkt uit de bestreden beslissing, enkel rekening gehouden met de datum van de veroordeling, de kwalificatie van de feiten en de strafmaat. Met de concrete elementen, zoals de datum waarop de feiten werden gepleegd en de verstreken tijdsperiode sindsdien, werd geen rekening gehouden. Nochtans zijn deze gegevens relevant.

Verzoeker vormt dan ook minstens geen actueel gevaar voor de openbare orde (minstens toont de gemachtigde het tegendeel niet aan).

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie op basis van de Terugkeerrichtlijn.

9. Verzoeker betwist daarnaast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met "alle specifieke omstandigheden van het geval" en dat de gemachtigde, aldus, een voldoende individueel onderzoek heeft verricht. De bestreden beslissing heeft immers als gevolg dat verzoeker de toegang wordt ontzegd tot het Belgisch grondgebied gedurende acht jaar, terwijl hij alhier langdurig op legale wijze verbleef.

Op 20 december 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van zijn afkomst uit Centraal-Irak. De heer (...) is onverkort in het bezit geweest van de subsidiaire beschermingsstatus en, tot 26 maart 2019, van een Belgisch verblijfsrecht. De heer (...) is bovendien in België sinds 1 april 2005.

In zijn schrijven van 27 februari 2019 heeft verzoeker aangehaald dat hij gewerkt heeft in België (bv. als zaakvoerder van bvba Al Najaf) en dat hij opleidingen heeft gevolgd. Hij werd hierin gehinderd door medische problemen.

De heer (...) heeft reeds jarenlang te kampen met medische problemen, in het bijzonder rugproblemen. In 2009 onderging de heer (...) reeds een operatie aan de rug in Arlon. Dit is een aanhoudend probleem. Hij werd op 5 januari 2012 opgenomen op de spoedgevallenafdeling van het ZNA Stuivenberg wegens lumbo-ischialgie. Lumbo-ischialgie wordt vaak omschreven als pijn aan rug en benen. Immers, het hoofdkenmerk van lumbo-ischialgie is rugpijn die uitstraalt naar het been. Het begrip is samengesteld uit lumbago (lendenpijn) en ischialgie (beenpijn uitstralend via de ischiaszenuw). Als actuele medicatie neemt hij momenteel Ibuprofen, Tramadol/Paracetamol, Movicol en D-Pearis 1520.

De aanhoudende problemen zorgen voor een beperking in de arbeidsmogelijkheden van de heer (...).

Er blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden, terwijl de gemachtigde nochtans verplicht is een individueel onderzoek te voeren naar alle specifieke omstandigheden. De gemachtigde dient elk relevant element te betrekken in zijn oordeel, ook bij het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet."

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.8. Zoals blijkt uit artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet kan de beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voor de interpretatie van het begrip "*bedreiging voor de openbare orde*" is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip "*gevaar voor de openbare orde*" in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd. Het Hof stelt in §§ 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip "openbare orde" af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip "*gevaar voor de openbare orde*" als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wijst de Raad wel op het feit "*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08 A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten

en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Verwerende partij wijst allereerst op het feit dat verzoekende partij op 21 december 2009 door de Correctionele Rechtbank van Aarlen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar met uitstel voor vijf jaar voor een vijfde, dit wegens deelname aan activiteiten van mensensmokkel.

Er kan in casu niet aan voorbijgegaan worden dat deze eerste veroordeling in 2009 betrekking heeft op bijzonder zware feiten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij betrokken was bij de mensensmokkel van een twintigtal mensen zonder wettig verblijf. In de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 maart 2019 wijst de verwerende partij erop dat de strafrechter de feiten als bijzonder ernstig beoordeelde en van mening was dat deze een aanslag vormden op de publieke veiligheid. Nog stelt zij vast dat de strafrechter in hoofde van verzoekende partij wees op een gebrek aan moraal waar zij louter uit geldgewin mensenlevens in gevaar heeft gebracht, op een totaal gebrek aan inlevingsvermogen en op het gegeven dat verzoekende partij de gepleegde feiten bleef ontkennen, dit ondanks de voorliggende objectieve bewijselementen. Verwerende partij benadrukte dat verzoekende partij misbruik maakte van personen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden en stelde dat deze criminele handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van de subsidiaire beschermingsstatus die zij op dat ogenblik zelf genoot.

Daarnaast wijst verwerende partij op een veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen van 31 januari 2014, bevestigd door het Hof van Beroep van Antwerpen op 19 juni 2014, tot vijftien maanden gevangenisstraf, wegens afpersing met geweld en bij nacht, vernieling van roerende eigendommen met geweld gepleegd in bende en afzetterij.

Ook hier kan er in casu niet aan voorbijgegaan worden dat ook deze tweede veroordeling in 2014 betrekking heeft op zeer ernstige feiten.

Concreet bedreigde verzoekende partij immers, samen met twee andere personen, de uitbaatster van een café met een mes en werden vernielingen aangebracht. De strafrechter beoordeelde de feiten opnieuw als ernstig en wees op een gebrek aan respect voor de eigendomsrechten en de fysieke en psychische integriteit van anderen. In het arrest van Hof van Beroep werd erop gewezen dat de feiten getuigen van een onbeheerste agressie die bijdraagt tot een algemeen onveiligheidsgevoel.

De verwerende partij concludeert dat *“betrokkenes persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.”*

Verzoekende partij betwist met haar betoog dat uit de motivering zou blijken dat zij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zij meent dat *“Dat het niet uit te sluiten zou zijn dat verzoeker “dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen” (..) niet gelijk te stellen (is) met de wettelijke vereiste dat er sprake moet zijn van “een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”*

Verzoekende partij kan evenwel niet gevolgd worden in haar betoog. Zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op het feit dat verzoekende partij al tot tweemaal toe veroordeeld is wegens bijzonder zwaarwichtige feiten en dat uit de feiten ook haar voor de maatschappij volgehouden gevaarlijke criminele ingesteldheid is gebleken. Het is het geheel van deze elementen – met name de verschillende veroordelingen, de zwaarwichtigheid van de feiten, en de volgehouden criminele ingesteldheid van verzoekende partij die blijkt uit deze feiten – dat de verwerende partij besluit dat verzoekende partij door haar gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde nu niet uitgesloten kan worden dat zij dergelijk gedrag naar de toekomst toe herhaalt. De Raad benadrukt daarbij dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om uit de strafrechtelijke antecedenten van de verzoekende partij af te leiden dat verzoekende partij mogelijk haar crimineel gedrag naar de toekomst toe zal herhalen. Daarmee voldoet de verwerende partij – in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te betogen – aan de vereiste dat het moet gaan om een actuele ernstige bedreiging.

Met haar uiteenzetting geeft verzoekende partij verder als dusdanig niet aan te betwisten dat de door haar gepleegde feiten op zich wijzen op ernstige redenen van openbare orde. Zij betwist wel dat zij actueel nog steeds een (ernstig) gevaar zou vormen voor de openbare orde. Zij wijst erop dat de veroordelingen reeds dateren van 2009 en 2014, en de gepleegde feiten noodzakelijkerwijze dateren van daarvoor. Zij stelt de afgelopen jaren niet meer betrokken te zijn geweest bij een strafrechtelijke zaak alsook haar leven te hebben omgegooid en te hebben gebroken met haar vorige leven. Zij stelt dat verwerende partij de datum van de gepleegde feiten niet is nagegaan, en de tijdsperiode waarbinnen de feiten zijn gepleegd niet in de beoordeling heeft betrokken, en verder geen rekening heeft gehouden met de sindsdien verstreken tijdsperiode.

Verwerende partij hield er rekening mee dat de veroordelingen van verzoekende partij reeds dateren van 2009 en 2014, en de feiten waarop deze betrekking hebben dus nog dateren van daarvoor, dit is immers evident. In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de hierin opgenomen veroordelingen van verzoekende partij, dat de feiten waarvoor zij werd veroordeeld dateren van november-december 2008 en 22 december 2012. Er kan dus worden aangenomen dat verzoekende partij binnen een gangbare en redelijke termijn voor de gepleegde feiten werd veroordeeld. Gelet op dit gegeven en hetgeen voorafgaat en nu verwerende partij blijkens de motivering duidelijk in kennis was van de concrete vermeldingen in de strafrechtelijke vonnissen en/of arresten, kan worden aangenomen dat zij rekening heeft gehouden met de tijdsperiode waarbinnen de feiten zijn gepleegd en dus ook met de sindsdien verstreken tijdsperiode.

In casu moet worden aangenomen dat verwerende partij zich niet louter baseerde op strafrechtelijke veroordelingen uit het verleden, maar wel degelijk is overgegaan tot een inschatting van verzoekers toekomstige gedrag. Zij oordeelde dat de volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid zoals deze naar voor komt uit de gepleegde feiten nog steeds wijst op een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde nu niet uit te sluiten valt dat verzoekende partij dit gedrag zal herhalen.

In dit verband werd inderdaad vastgesteld dat verzoekende partij zich bij herhaling schuldig heeft gemaakt aan zeer ernstige feiten van openbare orde. Hierbij werd ook gewezen op de eerdere vaststellingen van de strafrechtbank dat verzoekende partij geen respect heeft voor de eigendomsrechten en de fysieke en psychische integriteit van anderen en dat de gepleegde feiten getuigen van een onbeheerste agressie. In deze omstandigheden komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar verwerende partij oordeelde dat verzoekende partij actueel nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, dit waar zij bij herhaling blijk heeft gegeven van een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid en dit niettegenstaande het gegeven dat de feiten reeds dateren van enkele jaren geleden. Te meer nu verzoekende partij zelf ook volledig in gebreke blijft concrete elementen naar voor te brengen waaruit kan blijken dat het weinig waarschijnlijk is dat zij haar gedrag in de toekomst zal voortzetten en waaruit een gewijzigde ingesteldheid kan blijken (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt.60). Zij beperkt zich tot blote beweringen dat zij haar leven heeft omgegooid en heeft gebroken met haar vorige leven, zonder te duiden waaruit zulks dan precies moet blijken. Het enkele gegeven dat verzoekende partij de voorbije jaren geen nieuwe feiten meer zou hebben gepleegd zonder dat zij concrete en overtuigende aanwijzingen van schuldinzicht aanbrengt of concrete gegevens waaruit kan blijken dat zij heeft gewerkt aan haar ingesteldheid, heeft gebroken met haar vroegere milieu of nog een duidelijk nieuwe wending aan haar leven heeft gegeven, zoals bijvoorbeeld een stabiele tewerkstelling, maakt nog niet dat verwerende partij in casu niet langer in redelijkheid kon oordelen dat het ernstige gevaar voor de openbare orde nog steeds actueel is en dat, gelet op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken, een inreisverbod van acht jaar wel degelijk proportioneel is.

Verzoekende partij maakt aan de hand van haar uiteenzetting niet aannemelijk dat verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de wet tot haar vaststellingen is gekomen.

2.9. Verzoekende partij is voorts geenszins ernstig waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met *“alle specifieke omstandigheden van het geval”*, dit conform artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Waar zij betoogt dat zij jarenlang legaal op het grondgebied heeft verbleven, dat zij gewerkt heeft en opleidingen heeft gevolgd alsook kampt met medische problemen, gaat zij er immers aan voorbij dat de verwerende partij er in de bestreden beslissing op wijst dat *“Op 31.01.2017 besliste het CGVS betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15*

december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan hij op 01.02.2017 in kennis werd gebracht. Bovendien oordeelde het CGVS dat betrokkene mag worden teruggeleid naar Bagdad en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Op 02.03.2017 diende betrokkene een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 30.01.2019 bevestigde de RVV de intrekking van betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus, waardoor deze beslissing definitief geworden is. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene in geval van terugkeer naar Irak geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Krachtens 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd op 25.02.2019 een einde gemaakt aan betrokkenes verblijf. Deze beslissing (13 octies werd per aangetekend schrijven op 02.04.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel." Verwerende partij wijst er aldus in de bestreden beslissing op dat de subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken en dat ook het verblijf van verzoekende partij beëindigd werd.

De Raad stelt daarbij vast dat in de beslissing tot beëindiging van verblijf uitvoerig werd ingegaan op de door de verzoekende partij aangehaalde elementen inzake haar verblijf in België. Zo stelde verwerende partij vast dat verzoekende partij het grootste deel van haar leven buiten België heeft doorgebracht en de voorliggende stukken niet wijzen op een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Verwerende partij stelde tevens dat een regelmatig en ononderbroken verblijf van bijna 12 jaar nog niet volstaat om te kunnen spreken van een doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met België. Verwerende partij merkte op dat verzoekende partij geen enkel element voorlegt dat zij intussen één van de landstalen machtig is en zij evenmin een attest van inburgering voorlegt. Verzoekende partij legde evenmin een (formeel) bewijs voor van een tewerkstelling als onderhoudsmedewerker. Verwerende partij oordeelde dat het loutere feit sporadisch Nederlandse lessen te hebben gevolgd en minder dan negen maanden als zelfstandige te hebben gewerkt voor een verlieslatende vennootschap nog geen blijk geeft van een diepgewortelde integratie. Zij wees op de twee veroordelingen van verzoekende partij en haar persoonlijke gedragingen zoals deze daaruit naar voor komen. Verwerende partij stelde dat de kennis, vaardigheden en ervaring die verzoekende partij in België heeft opgedaan, ook niet verloren gaan en door haar kunnen worden aangewend om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren. Verwerende partij oordeelde daarnaast dat er geen indicaties zijn dat verzoekende partij om medische redenen is verhinderd om terug te keren naar haar herkomstland. Deze verhinderen haar niet om te reizen en de (noodzakelijke) medische zorgen zijn ook beschikbaar in verzoekers herkomstland.

Nu verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk verwijst naar haar eerdere beslissing tot beëindiging van verblijf van verzoekende partij dient aangenomen te worden dat verwerende partij haar daarin genomen standpunt andermaal onderschrijft. In het licht van de vaststellingen in de beslissing tot beëindiging van verblijf kan verzoekende partij bezwaarlijk betogen dat haar zwakke integratie het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar disproportioneel maakt.

2.10. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER